
1R PREMI PROSA JOVES 15-17 ANYS

Obra: 422 POL

Autora: JAVIERA CARRASCO LÓPEZ

POL

Pol. Pol és el nom del meu primer amor, el nom del noi del qual em vaig enamorar, el nom de la persona que va canviar la meva vida. Segurament us esteu preguntant qui és o què va fer... Però, primer començaré explicant qui soc. El meu nom és Nil, soc un noi de 21 anys que comparteix pis amb uns estudiants a Barcelona i que, com dirien els meus pares, està malgastant el seu temps estudiant música. De fet, per què creieu que ja no visc a casa? Es podria dir que el meu pare no es va prendre molt bé el que el seu fill volgués estudiar música i que a part fora... Bé, ja sabeu. Gai.

Si haig de mirar cap enrere, tampoc fa molt que vaig sortir de l'armari. Això sí, no oblidaré mai aquell dia: el 20 de Juny de 2018, faltava un mes per al meu aniversari i quatre dies per a acabar el segon curs de batxillerat. El dia va iniciar sent tranquil i va acabar sent tràgic, ningú s'esperava un esdeveniment així, i si haig de ser sincer, jo tampoc. Encara així, m'agrada tenir aquest petit record en el fons del meu caparró, ja que avui dia puc mirar cap endavant i riure'm d'això sense cap problema.

Bé, què tal si us explico com va començar tot?

El meu últim curs de batxillerat va començar al Setembre de 2017, donant pas a la tardor. El temps anava passant i com més ens acostàvem a l'hivern, més a prop veia el principi de l'any, el final del curs i el principi del meu futur. Sí, era tot un dramàtic.

A tot això, jo seguia igual que en el meu primer any de batxillerat, igual d'amigable, friki, les meves notes no pujaven ni baixaven... L'única cosa diferent era que havia de pensar en el meu futur i que, per més que intentés no pensar en això, més m'estressava intentar no fer-ho. Fins que el vaig conèixer.

Un dia, entre classe i classe, vaig anar corrent pels passadissos de l'institut en busca d'un professor i, em vaig xocar amb un noi que no havia vist en la meua vida. De la meua edat però més alt, ros i ulls verds grisencs, vestit amb roba

ampla, però amb estil. Sabeu la típica escena de pel·lícula? Perquè això és el que va passar, però no és tan bonic com ho mostren, ja que em van caure un munt de papers i vam estar una llarga estona recollint-los, ajupits i en silenci.

Quan pensava que la incomoditat havia acabat i que cadascun podia seguir el seu camí, ell es va aixecar i mirant-me des de, la qual cosa semblava el cim d'una muntanya, em va dir "Així que t'agrada escriure". Després d'haver escoltat la seva veu greu, li vaig dir "Si... Com ho saps?" i el següent que va fer va ser mirar cap al munt de papers que tenia entre els meus braços, clar, havia llegit un poema de les fulles que van caure. Aquí em vaig donar compte de que al meu cervell li costava pensar fluidament en moments difícils.

Després d'haver estat una estona parlant, em vaig assabentar que: el noi anava al meu curs però a una altra classe, formava part d'un grup de música, tocava la guitarra i era amable, però tenia cara d'amargat. No gaire més, de fet, va sonar el timbre i ens vam acomiadar. Així de simple, no em va donar temps ni a preguntar-li el nom.

Després de les vacances de Nadal i Any Nou, vaig veure que va entrar a la meua aula i va caminar cap a mi, es va parar en sec davant meu i, amb els meus amics al davant, em va oferir parlar a soles. "Escriu una cançó per al nostre grup, si us plau. La necessitem per a competir en un concurs i cap de nosaltres és bo en això. " pausa "Demana'm qualsevol cosa a canvi...". Això em va dir. Què li vaig dir jo? "Ho faré si m'ensenyas a tocar la guitarra.". I Com va finalitzar tot això? Amb una encaixada de mans.

El tracte constava de dues regles: no dir-s'ho a ningú i no arribar tard a una quedada mai. Ens vèiem les tardes dels dilluns i els divendres, dues hores seguides, així durant la primera hora creàvem la lletra per a una melodia que havien fet la seva banda i ell, i durant la segona, m'ensenyava a tocar la guitarra. Els primers dies van ser incòmodes, no coincidíem en res, jo era un maldestre amb la guitarra i el temps se'ns feia etern. Més endavant vam anar millorant la nostra comunicació, avançàvem a poc a poc, berenàvem junts... Fins i tot ens vam donar els nostres números de telèfon i ens vam dir els nostres noms, cosa que encara no entenc per què no ho havíem fet abans.

El temps avançava ràpidament i les tardes se'm feien curtes, cada vegada coneixia i estimava més la música, cada vegada aprenia més coses sobre ell,... Fins que vam acabar la cançó. Va ser una barreja de sentiments: felicitat, perquè havíem aconseguit crear una cançó fascinant, tristesa, perquè això donava fi a les nostres tardes junts, i ràbia, perquè no aconseguia entendre per què m'importava tant una cosa així. No entenia els meus sentiments, no podia entendre'ls.

Després d'aquell dia, no el vaig tornar a veure. Ho buscava pels passadissos, el trucava per telèfon,... Però no va haver-hi resposta. Ell havia començat a ser part de la meva rutina i de sobte, va desaparèixer. Em va fer mal, però em vaig fer el fort.

Va passar un mes i un dia a la tarda, quan l'anava a esperar per última vegada en el lloc on sempre ens trobàvem, va aparèixer. Es va acostar a mi lentament i em va dir "Hola Nil..." i jo em vaig quedar sense paraules. Em vaig acostar a ell, li vaig pegar un cop de puny al pit i em van començar a sortir llàgrimes pels ulls. Li vaig dir "Jo... Pol... Pensava que no et tornaria a veure i...", de sobte em va agafar de la barbeta, em va mirar als ulls i em va dir "Perdona'm pel que et faré ara" i em va donar un petó.

Així va ser com em vaig enamorar per primera vegada, així va ser com les tardes van passar a ser nostres i nosaltres vam ser el nostre secret.